

Llibre escrit per Josep Pinyol i Balasch

Cloenda

Només depèn de nosaltres

per Carles Móra i Tuxans

Un poble no ho pot ser si no és lliure. Catalunya no pot arribar a ser un poble en l'actual estat d'atenallament. No és una exageració, sinó la verbalització d'una realitat, la nostra, que pot suposar la desaparició del nostre país a través d'una progressiva assimilació que des de fa tres-cents anys està practicant amb tota la fatxenderia el govern espanyol amb la nostra nació.

Només cal estar a l'aguait del que s'ha anat esdevenint en aquestes últimes dècades per entendre que "Espanta" només ens vol per pagar i que menysté d'una manera graponera el nostre poble. Aquesta qüestió ha estat molt ben recollida per Toni Strubell en el seu llibre "Ara és l'hora de dir prou", i anteriorment per diversos estudiosos com J.M. Ainaud de Lasarte, Francesc Ferrer i Gironès entre molts altres.

El nostre país experimenta un decandiment preocupant: les petites i mitjanes empreses pateixen la urpada d'una crisi ferotge que en el nostre cas s'aguditza pel fet de ser catalanes. Els empresaris han de fer mans i mànegues per afavorir la venda dels seus productes que d'ençà molts anys pateixen un boicot insostenible. Són molts milers les "pimes" que s'han arruïnat (90.000) els aturats sense un horitzó clar de millora (més de 500.000), mentre l'espoli per part de l'estat es mostra com una depredació que supera el 10% del PIB català. Som, amb escreix, el país de tota la Comunitat Europea que més dóna i que menys rep. El maridatge amb "Espanta" ens costa

entre 22.000 i 20.000 milions d'euros anuals, 60 milions cada dia, amb els quals podriem construir 12 escoles o sis geriàtrics diaris. La visualització més grotesca i més constatable de tot plegat són els peatges. És una de les moltes sagnies a què ens té sotmesos el sistema.

Les nostres administracions estan sobredimensionades. Algunes d'elles s'han transformat en la perfecta tapadora per instal·lar-hi militants i simpatitzants del partit. N'hi ha molts que només passen pel departament a fitxar. D'altres que són beneficiaris d'una jubilacions "sine die" que serien implantables en el sector privat. L'eternització de mandats – alguns electes no hi ha manera que deixis la poltrona-, l'acumulació immoral de càrrecs –molts dels quals oculten dietes-, la disciplina mediocritzant del partit que emmanilla i silencia qualsevol desviació de les línies marcades per la cúpula.

Això ens ha portat a un enfrontament visceral entre els partits, que sobreposen els seus interessos als del país. Aquest intent de perpetuar-se en el poder ha portat a prioritzar el partit abans que les persones i ha motivat una desafectació molt important per la classe política que ha passat a ser el segon problema del país segons les enquestes. La retallada infame de l'Estatut, aprovat democràticament pel Parlament de Catalunya, la reacció de José Bono, Rodríguez Ibarra (recentment condecorat per la Ministra de Defensa, Sra. Carmen Chacón), l'actitud desafiant i vexatòria d'Alfonso Guerra i la passivitat del President de la Generalitat de Catalunya i dels seus socis de partit, sobretot d'ERC, no ha estat digerida ni acceptada per la ciutadania, que assisteix estorada a l'espectacle i ha començat a protagonitzar el futur del nostre país.

Aquest és el motiu principal que les Consultes Populars per a l'Autodeterminació, fenomen únic a Europa, hagi pres aquesta rellevança espectacular. La gent fa els deures que els polítics no volen fer; això els incomode, els ha deixat descol·locats, els ha superats. Tots els partits hi han hagut de prendre una actitud, tots s'hi han hagut de posicionar. Alguns s'ho han volgut fer seu barroerament, d'altres han preferit nadar i guardar la roba. El que és una realitat, però, és que res no tornarà a ser com abans. El poble pren la brida del futur dels seus fills i dels seus nés. Suspèn els polítics i marca les pautes per fer un nou camí.

L'actitud del govern ha estat irresponsable i covarda: obviar el

resultat de les Consultes, quan el mateix PSC governa amb un 15% i el tripartit ho fa amb un 28%, tot i havent tingut tots els mitjans al seu favor enmig d'unes campanyes electorals on han desembarcat tots els barons del PSOE i havent-hi abocat estèrilment milions d'euros; quan ha quedat clar que els resultats de les Consultes, que han incorporat la franja de 16 a 18 anys i els nous catalans i, per tant, han vist disminuït el percentatge, es mostra clarament superior. Amb 200.000 persones mobilitzades fins a desembre de 2009 i un sí a la independència de Catalunya aclaparador. El govern s'ha limitat a amagar el cap sota l'ala.

En aquesta mateixa línia s'haurien d'emmarcar la Manifestació pel Dret a Decidir, els Deu mil a Brussel·les, la Plataforma pel Dret a Decidir i les Consultes Populars. És el teixit social que pren el protagonisme i d'una manera totalment desacomplexada organitza i decideix què és el millor per al seu país. La distància entre el món polític i la societat ha esdevingut gairebé insalvable. Una classe política a voltes farcida de privilegis on els cotxes i helicòpters oficials escenifiquen un mar de superficialitat i mediocritat imperant en les altes esferes del poder, mentre el 92% de l'economia catalana, la tan nostrada i admirada microeconomia, se'n va en orris i una part important dels nostres joves, un preocupant 30%, fracassen escolarment i abandonen i menyspreen la cultura de l'esforç, atenent el que veuen i viuen al seu voltant.

És clar que la situació ha de canviar i que depèn de nosaltres, el ciutadans, que canviï i ho faci aviat. Tenim el deure a més de la necessitat de tombar la truita, de millorar el sistema, de regenerar la política, de construir un país lliure on les persones puguin viure amb dignitat, on a gent gran pugui veure satisfetes les seves necessitats, on els joves puguin formar-se professionalment d'una manera acurada, on es permeti als empresaris i emprenedors vertebrar els seus projectes, on s'impedeixi l'especulació i l'adinament immoral.

I el futur és esdevenir un país lliure, amb, lluny de les malvolences i de l'insostenible espoli de l'estat espanyol. Deixar l'ofec constant, lluitar pel futur dels que vindran. Fer de Catalunya un referent europeu i mundial.

Hi som aprop, ben aprop. Només amb 68 escons hom pot proclamar la Declaració Unilateral d'Independència. Si extrapolem els resultats de les Consultes Populars i de les enquestes que s'han portat a terme en aquests últims mesos,

observem una realitat indiscutible: el món del sobiranisme està avançant d'una manera ferma i clara. L'independentisme ja no és cosa d'uns quanta, sinó que s'hi han sumat sectors que històricament i globalment s'hi havien mantingut distants: empresariat, juristes, economistes, investigadors,... juntament als que sempre s'hi havien mantingut fidels i que comptaven ja amb una base social considerable. Un independentisme intel·ligent, assenyat, organitzat, dialogant i democràtic que es manifesta pacíficament i amb un argumentari que fa somoure muntanyes i fonaments.

Amb una clara pedagogia, senzilla i pràctica, clara i entenedora, s'aconseguirà fer-lo entendre als sectors més amplis de la societat. Es calcula a través d'estudis contrastats i aprofundits, que els vots que pot arribar a moure el sobiranisme oscil·len entre els 1.200.000 i 1.800.000, xifra més que suficient per obtenir uns resultats satisfactoris que ens assegurin una majoria independentista al parlament. Mai l'autodeterminació de Catalunya l'havíem tingut tan aprop. Mai la voluntat d'un poble s'havia manifestat tan obertament i desacomplexada. Torna a haver-hi alegria i motivació en els rostres dels ciutadans i, sobretot, molta implicació i voluntat generosa amb un objectiu comú: decidir de ple dret el seu destí. Un dret a decidir just i democràtic que es viu d'una manera natural i es manifesta espontàniament dins l'associacionisme més arrelat i autèntic del nostre país.

Sí, aviat s'arribarà a la independència. De ben segur, molts en tenim la ferma convicció; ja no hi ha cap dubte ni existeix cap fissura que faci trontollar aquesta evidència. Amb la presència d'altres alternatives polítiques que facin de catalitzador en el Parlament català, que dinamitzin el desig de tot un poble, que treguin la por i la prudència ofegant del parlamentarisme actual, això serà possible en un termini breu, màxim en dos mandats.

Persones amb conviccions democràtiques, amb voluntat de ferro, amb capacitat de treball, a qui no els requi sacrificar la individualitat pel país, la projecció personal per Catalunya, el partit per la Nació. Persones que facin un jurament hipocràtic, que compleixin un codi deontològic davant la ciutadania. Un nou estil, coratjós i assenyat, dialogant i engrescador, compromès i implicat. Uns nous polítics que escoltin el poble, que potenciïn plataformes perquè les persones puguin decidir i esposar llurs opinions i volences. Polítics amb proximitat que representin amb concreció el seu electorat, que cerquin espais de trobada on es pugui discutir, intercanviar i recollir l'opinió

dels seus votants.

El pas a la independència ha d'anar combinat amb un procés de regeneració en tots els àmbits. Cal construir un país punter on tothom, equitativament i en una clara línia de justícia social, pugui trenar el seu horitzó.

La independència arribarà aviat, la tindrem a tocar, si mantenim una actitud de treball, d'entossudiment, d'esforç i d'intel·ligència en el que fem. Si adoptem una actitud de respecte i de tolerància –els ponts de diàleg als que al·ludia el poeta- amb els que no opinem com nosaltres. Els nostres objectius són clars, els nostres procediments moderns i democràtics. Treball, Intel·ligència, Democràcia i Transparència...bons hàbits per conquerir la nostra llibertat.

Estem travessant el llindar. Ja albirem la nostra llibertat. Atansar-nos-hi amb passa ferma només depèn de nosaltres. Tenim un dret i ensems un deure moral amb tots aquells que ens han precedit. Tenim l'obligació de construir un país millor per als infants i els joves que han posat la confiança en nosaltres.

És l'hora de la nostra llibertat.

Carles Móra Tuxans
Alcalde d'Arenys de Munt